EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 14.10.2019
COM(2019) 471 final

2019/0224 (NLE)

Návrh

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY

o mechanismu náhrad pro členský stát, jehož národní člen byl zvolen předsedou Eurojustu

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Podle článku 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV[1] (dále jen „nařízení o Eurojustu“) stanoví Rada jednající na návrh Komise do 12. prosince 2019 prostřednictvím prováděcích aktů mechanismus náhrad, který bude k dispozici pro členský stát, jehož národní člen byl zvolen předsedou Eurojustu. V souladu s čl. 11 odst. 7 nařízení o Eurojustu může členský stát, jestliže byl jeho národní člen zvolen předsedou, vyslat jinou vhodně kvalifikovanou osobu, aby posílila národní zastoupení po dobu, kdy bude tento národní člen vykonávat funkci předsedy.

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Nařízení o Eurojustu bylo přijato dne 14. listopadu 2018. V souladu s čl. 12 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení by Komise měla navrhnout mechanismus pro stanovení náhrad, který má být k dispozici členskému státu, jestliže byl jeho národní člen zvolen předsedou Eurojustu. V souladu se zmíněným nařízením musí dotčený členský stát požádat o náhradu kolegium Eurojustu a zdůvodnit potřebu posílení národního zastoupení na základě zvýšení pracovní zátěže.

Cílem mechanismu náhrad je podpořit dotčený členský stát, jestliže byl jeho národní člen zvolen předsedou a příslušné národní zastoupení potřebuje posílit, aby mohlo plnit své úkoly.

• Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky

Článek 85 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) stanoví, že Eurojust se bude řídit nařízením přijatým v souladu s řádným legislativním postupem. Jedním z cílů nařízení o Eurojustu je posílit operativní pravomoci Eurojustu snížením administrativní zátěže národních členů. Role předsedy bude zahrnovat více řídicích a správních úkolů, a bude pro něj tedy obtížné plně se soustředit na operativní záležitosti. Z tohoto důvodu se dotčenému členskému státu umožňuje vyslat do Eurojustu jinou vhodně kvalifikovanou osobu, za kterou by měla být dotčenému členskému státu v souladu s příslušnými pravidly vyplacena náhrada.

Tímto návrhem Komise provádí svou právní povinnost podle čl. 12 odst. 1 nařízení o Eurojustu. Návrh je proto v souladu s platnými politickými předpisy v této oblasti.

• Soulad s ostatními politikami Unie

Tento návrh je v souladu s politikami Unie a legislativní činností, jejichž cílem je vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva, jak je uvedeno v hlavě V SFEU, včetně zásady vzájemného uznávání. Tato zásada je hlavní zásadou v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Tento návrh vychází z článku 12 nařízení o Eurojustu.

[1] Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138.

- **Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)**

V souladu s článkem 12 nařízení o Eurojustu má Komise právní povinnost předložit návrh na stanovení mechanismu náhrad. Tento návrh je nezbytný k zajištění toho, aby členský stát, jehož národní člen byl zvolen předsedou, mohl v případech stanovených nařízením o Eurojustu takovou náhradu požadovat.

- **Proporcionalita**

Tento návrh je omezen na to, co je nezbytné k dosažení navrhovaného cíle, a je proto v souladu se zásadou proporcionality. Tento návrh přímo souvisí s prováděním nařízení o Eurojustu.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

Tento návrh se týká povinnosti, kterou má Komise podle článku 12 nařízení o Eurojustu. S ohledem na podstatu věci Komise nepovažovala za nutné provést hodnocení *ex post*, konzultaci se zúčastněnými stranami ani posouzení dopadu.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

V souladu s čl. 12 odst. 4 nařízení o Eurojustu se náklady mechanismu náhrad hradí z rozpočtu Eurojustu.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a způsoby monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Vzhledem k povaze tohoto opatření není provádění nutné.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Článek 1 stanoví obecný rámec pro mechanismus náhrad a týká se žádosti o náhradu a lhůty pro předání této žádosti Eurojustu.

V článku 2 se stanoví další podrobnosti k rozhodování kolegia.

Článek 3 se týká výpočtu výše náhrady, kterou lze vyplatit.

V článku 4 se stanoví vstup prováděcího rozhodnutí Rady v platnost.

2019/0224 (NLE)

Návrh

PROVÁDĚCÍ ROZHODNUTÍ RADY

o mechanismu náhrad pro členský stát, jehož národní člen byl zvolen předsedou Eurojustu

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV[2], a zejména na článek 12 uvedeného nařízení,

s ohledem na návrh Evropské komise,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Národní člen, který byl zvolen předsedou Eurojustu, bude mít v souladu s nařízením (EU) 2018/1727 a s jednacím řádem Eurojustu dodatečné pravomoci coby předseda.

(2) Výkon pravomocí předsedy ovlivní pracovní zátěž zástupce a asistenta z členského státu, jehož národní člen byl zvolen předsedou, a dotčený členský stát má možnost vyslat jinou vhodně kvalifikovanou osobu, aby po dobu funkčního období předsedy posílila národní zastoupení.

(3) V čl. 11 odst. 7 nařízení (EU) 2018/1727 se stanoví, že pokud členský stát vyšle další osobu, je oprávněn požádat o náhradu.

(4) Mechanismus náhrad by měl zajistit rovnost zacházení, pokud jde o skutečnou úhradu životních nákladů a dalších souvisejících výdajů, mezi národním členem zvoleným předsedou a další osobou vyslanou dotčeným členským státem,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

1. Členský stát, jehož národní člen byl zvolen předsedou Eurojustu a jenž do svého národního zastoupení z tohoto důvodu vyslal jinou osobu, oprávněný podle čl. 11 odst. 7 nařízení (EU) 2018/1727 požádat kolegium Eurojustu o náhradu, uvede ve své žádosti tyto informace:

   a) rozhodnutí dotčeného členského státu o vyslání uvedené osoby,

   b) zdůvodnění potřeby posílit národní zastoupení na základě zvýšení pracovní zátěže,

   c) podrobnosti o národní měsíční hrubé mzdě vyslané osoby,

[2] Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138.

d) podrobnosti o veškerých životních nákladech a dalších souvisejících výdajích, které se vyslané osobě hradí podle vnitrostátních právních předpisů,

e) údaje o účtu, na který má být částka náhrady převedena.

2. Dotčený členský stát zašle kolegiu Eurojustu žádost o náhradu do 6 měsíců od vyslání osoby.

Článek 2

1. Kolegium Eurojustu rozhodne o poskytnutí náhrady v přiměřené lhůtě.

2. Dotčený stát má nárok na náhradu po dobu, kdy jeho národní člen vykonává funkci předsedy, a po dobu vyslání dotčené osoby.

Článek 3

1. V souladu s čl. 12 odst. 3 nařízení (EU) 2018/1727 vyplatí Eurojust dotčenému členskému státu náhradu:

a) 50 % národní měsíční hrubé mzdy vyslané osoby a

b) životní náklady a další související výdaje, které dotčenému členskému státu skutečně vznikly v souvislosti s vyslanou osobou.

2. Náhrada za výdaje uvedené v odst. 1 písm. b) se vyplácí pouze tehdy, pokud má vyslaná osoba podle vnitrostátních právních předpisů nárok na jakýkoli z druhů příspěvků nebo výdajům odpovídajících plateb, které jsou ze své povahy srovnatelné s těmi, jež jsou stanoveny v příloze VII služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“)[3], jako jsou: rodinné přídavky, příspěvek za práci v zahraničí, náhrada výdajů spojených s nástupem do zaměstnání, včetně příspěvku na zařízení, příspěvku na znovuusídlení, cestovních výdajů, výdajů na stěhování a denních příspěvků.

3. Eurojust vyplatí dotčenému členskému státu náhradu podle podmínek a finančních omezení platných v daném členském státě. Náhrada v žádném případě nepřekročí maximální výši příspěvků nebo výdajům odpovídajících plateb, jak je stanoveno v příloze VII služebního řádu.

Článek 4

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dnem přijetí.

V Bruselu dne

Za Radu
předseda/předsedkyně

[3] Stanovený nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968 (Úř. věst. L 56, 4.3.1968).